

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 201 – Forslag til Lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, skattekontrolloven, kildeskatteloven, ligningsloven og forskellige andre love (enkel og effektiv kontrol samt mindre skatteplanlægning)

Hermed sendes kommentar til henvendelse af 4. maj 2009 fra PriceWaterhouseCoopers – L 201, bilag 7.

Kristian Jensen

/ Birgitte Christensen

PriceWaterhouseCoopers (PWC) har henvendt sig om lovforslagets § 3, nr. 2-3 (ændring af kildeskattelovens §§ 48 E og 48 F – den såkaldte forskerskatteordning).

PWC udtrykker forundring over, at den foreslåede lempelse for forskere ikke skal gælde for alle. Som eksempel nævnes en svensk læge, der for en periode ansættes som vikar på et dansk hospital og derefter forlader landet igen. I denne situation skal der gå tre år, før lægen kan blive ansat på det samme hospital igen.

PWC spørger om begrundelsen for, at princippet bag lovforslagets § 3, nr. 2-3, ikke skal gælde for alle tidligere ansatte personer under den særlige skatteordning, som vender tilbage under skatteordningen for at arbejde for samme danske arbejdsgiver inden for en periode på tre år efter første ansættelse.

Hertil bemærkes:

Lad mig straks korrigere oplysningen om, at den svenske læge i PWC's eksempel ikke kan ansættes på det samme danske hospital igen inden for tre år. Det kan han sagtens. Han kan blot ikke anvende forskerskatteordningen, medmindre han driver forskning. Til gengæld vil de generelle skattemæssigheder, som er indeholdt i Forårspakke 2.0, gøre det mere attraktivt at arbejde i Danmark – også selv om man ikke kan anvende forskerskatteordningen.

Den regel, som PWC henviser til, har til formål at sikre, at de medarbejdere, der ansættes under den særlige skatteordning, reelt er rekrutteret i udlandet. Dette har man gjort ved at opstille nogle objektive tidsmæssige krav, således at det ikke vil være muligt for en virksomhed at sende en medarbejder til udlandet for senere at tage ham hjem igen på forskerskat. Reglen blev indført for mindre end et år siden.

Forskerskatteordningen bygger udelukkende på objektive kriterier, som man enten opfylder eller ikke opfylder. Der er intet skønselement i ordningen, hverken fra virksomhedernes side eller fra skattemyndighedernes. Der er ingen "hvidliste" eller "sortliste" over, hvilke faggrupper der kan eller ikke kan anvende ordningen. Det er kort sagt et enten/eller.

Kun for forskere eksisterer der særlige regler i forhold til dem, der gælder for de såkaldte nøglemedarbejdere. Dette gælder vederlagskrav, efterbeskatningskrav (den smule, der er tilbage af dette), samt efter lovforslaget kravet om ikke at have været ansat hos den samme arbejdsgiver i en vis periode forud for ansættelse under den særlige skatteordning.

Jeg finder ikke grundlag for at indføre særlige regler for læger eller andre, der ikke udfører forskningsarbejde.